

Frøet

BANG! Jeg ignorerer lyden, fars eksperimenter larmer altid. Men denne gang trasker han ikke ind i stuen som normalt når hans forsøg ikke virker. Nu bliver jeg nysgerrig, så jeg åbner stille døren og lister ned ad trapperne.

”Far?” hvisker jeg sagte, da jeg endelig finder ham i skuret. Han er lænet ind over noget, som jeg ikke kan se, men jeg kan høre, at han snøfter. Han kigger op og tørrer øjnene, som er helt røde.

”Det virkede ikke,” hvisker han. ”Jeg kan ikke, det er umuligt. Det er alt sammen min skyld.” Nu går det op for mig, hvad det handler om: Min mor, der døde for en måned siden. Han har arbejdet uafbrudt på noget, som kunne vække hende til live igen. Men forgæves.

”Far” siger jeg, imens jeg prøver at skjule klumpen i halsen, men jeg ved udmærket, at mit forsøg er forgæves. ”Far vi har snakket om det her, man kan ikke vække folk fra døden!”

”Jeg ved det! jeg ville bare gøre et sidste forsøg.” Nu hulker han endnu mere.

Jeg skubber mig forbi ham, for at se, hvad der ligger på bordet. Der ligger et frø, et lille brunt frø. ”Kom far, lad os gå ud og plante det” far nikker bare svagt og følger efter mig. Jeg beder ham om at holde frøet, imens jeg graver et hul. Da jeg endelig er færdig, rækker far mig frøet. Jeg dækker forsigtigt frøet med jord og rejser mig op.

”Kom, far. Lad os gå ind nu”. Far trasker bare lydigt efter.

Jeg når lige at sætte mig på min plads før klokken ringer. Jeg ser på skemaet for torsdag, intet spændende. Jeg kan lige så godt bare se ud ad vinduet. Det er som om tiden går i slow motion, indtil vi endelig får fri.

Jeg spørger Line, om hun kan hænge ud i dag, men det kan hun ikke, så jeg går bare hjem. Jeg ser på telefon indtil det ikke er sjovt mere. Så jeg beslutter mig for at gå ud i haven. Jeg tager fat i vandkanden og går ned i hug og vander frøet, men jeg lægger mærke til noget. Frøet har allerede spiret. Betydningst, jeg plantede den da i går aftes... Jeg rører ved den lille plantes blade. De er aflange og mørkegrønne og minder mig om en roses. Pludselig sker der noget mærkeligt, planten begynder at gro!

Jeg suger skarpt luft ind og kommer til at falde på numsen. Planten gror helt vildt hurtigt, de engang små blade er nu blevet store. Planten har vokset så meget, at den er blevet til en kæmpe blomsterknop. Nu begynder den langsomt at åbne sig, indtil den endelig har foldet sig helt ud.

Alt det her sker så hurtigt, at jeg knapt når at indse, hvad der sker. For at være ærlig tror jeg stadig ikke helt jeg forstår. Den nu kæmpe plante er blevet til en rose. Rosen gror langt op i luften og tornene er lige så store som min hånd.

Jeg haler telefonen ud af lommen og ringer til Far. Jeg bliver nødt til at ringe to gange før han svarer.

"Hej Anastasia, hvorfor ringer du?"

"Far, hvor fik du det der frø fra?"

"Hvordan gik skolen?"

"F-fint," nu bliver jeg en smule irriteret. "Hvor fik du det der frø fra? Nu er der helt stille i røret.

"Far? Faar. Far!"

"D-det er ikke vigtigt, skat"

"Jo, hvor fik du det fra?" Nu bliver jeg irriteret.

"Far, hvis du ikke siger det nu, lægger jeg på!" Jeg hører bare nogle små lyde, som om han ikke helt ved hvad han skal sige. Så lægger jeg på.

Frustreret rejser jeg mig op, børster jorden af mine bukser, og går hen til havedøren. Jeg ved ikke helt hvorfor, men jeg går tilbage mod den kæmpe rose. Den skræmmer mig lidt, men på en eller anden måde føles det som om den kalder på mig. Jeg rører ved tornene, man kunne måske godt bruge dem som klatresten. Jeg lægger alt min vægt på den nederste af tornene, det holder faktisk. Nu beslutter jeg mig for at klatre op, der sker jo ikke noget... jeg tager fat i en af tornene og lægger foden på den næste torn. Først går det fint. Der sker jo ikke noget, hvis man falder ned fra denne højde, men da jeg kommer højere og højere op bliver jeg lidt usikker. Jeg ser op. Der er ikke langt indtil jeg er oppe. Jeg kan mærke et blødt blad lige over mig. Jeg stikker den ene hånd ud, og tager fat tættere inde i blomsten. Nu tager jeg fat med den anden hånd. Med alle mine kræfter får jeg hevet mig selv ind til midten af blomsten. Jeg ligger og hviler i lidt tid, før jeg får mavet mig selv hen til kanten af rosen. Jeg kigger ned til jorden og trækker hurtigt hovedet tilbage.

"Shit, jeg er højt oppe!" hvisker jeg. Jeg maver mig baglæns, indtil jeg er tilbage ved midten af rosen. De bløde blade børster dejlig op ad min arm, da jeg endelig får sat mig op. Jeg sidder lidt og nyder udsigten, før jeg læner mig tilbage.

I stedet for at falde dybt, ned i blomstens omfavnende blade, ryger jeg ned med hovedet først, til et dybt mørkt sted. Jeg tror jeg er i rummet, men da jeg kigger rundt, er det som om jeg er i en endeløs nat. Så ser jeg noget, ud af øjenkrogen – som får mig til at vende mig brat om.

"Mor!" Mine øjne bliver våde, da jeg løber hen mod hende. Mors lange hår blafrer i vinden, og hun strækker sine hænder ud og smiler sit evig og altid søde smil. Endelig krammer jeg hende. Efter hvad der føles som alt for lidt, trækker mor væk fra krammet. Hun ser ned på mig, med sine kopper-brune øjne.

"Jeg har savnet dig så meget!"

"Jeg har også savnet dig, min lille pige" Hun smiler blødt

"Mor, jeg troede du var død!"

Mor ser på mig og tørrer mine kinder. "Det er jeg skam også. Jeg har fået kontakt med dig, igennem frøet" Hun siger det helt roligt, som om det er helt normalt.

"Men hvor er jeg nu?" hvad hvis... Hh! "Er jeg død?"

Mor ler. «Nej skat du er ikke død. Lige nu er du mellem de dødes rige og jorden. Før jeg kan gå til ro, skal jeg have dig til at gøre en ting for mig. Men først vil jeg lige bruge lidt tid med min datter."

"Hvad var det egentligt jeg skulle gøre?" spørger jeg mor efter noget tid.

"Jo, inden jeg døde skrev jeg et brev" nu bliver mor helt seriøs. "jeg vil have, at du giver brevet til far".

Jeg giver et lille nik. "Men hvor er det?" Jeg ser rundt "...og hvordan kommer jeg tilbage?"

"Det skal jeg nok vise dig".

Inden jeg kan nå at sige mere, skubber mor mig bagud. Nu er jeg tilbage på rosen. "What the f-" så ser jeg en lille ting. Den sidder en på et af blomsterbladene. En lille musvit, mors yndlingsfugl! Den lægger hovedet på skrå og blinker til mig. Så vender den sig om og hopper ned på en af tornene. Jeg følger hurtigt efter den. Den hopper ned på en torn længere nede og ser op på mig. Nu holder jeg fast i en af tornene og sætter foden på den anden. Fuglen er altid en torn foran mig. Snart er jeg næsten nede, og fuglen står på græsset. Jeg hopper fra en af tornene, og det giver lidt kriller i fødderne, da jeg lander. Så hopper fuglen hen til havedøren, og jeg følger efter.

Nu er vi indenfor. Jeg glemmer helt at tage sandalerne af, men så kigger fuglen ned på dem og giver et lille pip. " Undskyld." Jeg skynder mig at tage dem af og stille den nydeligt ved døren. Nu hopper mor ind i stuen og flyver op en af hylderne. Hun peger med næbbet på et billede. Mors og Fars bryllupsbillede. Jeg tager forsigtigt fat med begge hænder og tager det af sømmet. Så mærker jeg noget på bagsiden. Jeg vender billedet om. Et brev! Jeg skynder mig at tage brevet og hænger forsigtigt billedet tilbage. Så hører jeg en raslen af nøgler og løber hen til døren. Perfekt timing! Men da jeg ser tilbage, er fuglen væk.

Skrevet af Julia på 11 år.